

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρεσχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερησίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Παιτριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶναι προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 19 Ἰουλίου 1897

Ἔτος 19^{ον}.—Ἀριθ. 30

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 226)

Ὁ "Ἐκτωρ ἠκολούθησε τὸν Μωμπρέν λίαν ἀνῆσυχος.

Πῶς; τὸ εἶχε μάθῃ λοιπὸν ὁ Αὐτοκράτωρ; Ἡ ρωσικὴ ἀρκούδα τὸν εἶχε καταγγεῖλῃ; Ὁ "Ἐκτωρ ἀνεγνώριζεν ὅτι δὲν ἐφέρθη καλὰ καὶ ἀνέμενε δριμυτάτην τὴν ἐπίπληξιν τοῦ Αὐτοκράτορος.

Τὸν εὔρε μόνον, εἰς μίαν μικρὰν αἴθουσαν, συνεχομένην μὲ τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ.

— Ὠραῖα! πολὺ ὠραῖα, κύριε! ἀνέκραξεν ὁ Ναπολέων μόλις τὸν εἶδε. Ἔχετε τὸ θάρρος νὰ κρίνετε καὶ νὰ ἐπικρίνετε τοὺς προσκεκλημένους μου μεγαλοφώνως! Μάλιστα ἐλησμονήσατε τὴν θέσιν σας εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε ὠμιλήσετε αὐθαδῶς πρὸς τὸν Πρεσβευτὴν ἑνὸς τῶν πρώτων Κρατῶν τῆς Εὐρώπης! Μὰ τέλος πάντων δὲν θὰ μάθουν νὰ φέρωνται αὐτοὶ οἱ Ἀκόλουθοί μου;

— Μεγαλειότατε, ὁ πρίγκιψ Κουρακίνης σὰς ἐξύβρισεν. Αὐτὸ μὲ ἔκαμε ... νὰ παραφερθῶ ... ἐψέλισεν ὁ νεανίσκος.

— Νὰ παραφερθῇτε; Ὠραῖα δικαιολογία!

— Δὲν θὰ ἐπέτρεπα ποτὲ εἰς κανένα νὰ ὑβρίσῃ τὸν Αὐτοκράτορά μου! εἶπεν ὁ "Ἐκτωρ.

— Ὡστε δηλαδή, ἀντὶ νὰ σας ἐπιπλήξω, πρέπει καὶ νὰ σας συγχαρῶ, εἶπεν ὁ Ναπολέων εἰρωνικῶς. Ἄ, μάλιστα! Ὑπερασπιστὴς τοῦ Αὐτοκράτορος ὁ κύριος ... Καὶ διατὶ ὅχι;

Παρατηρήσας τότε τὸ ἐν ὠτίον τοῦ Ἀκολουθοῦ, ἀκόμη ἐρυθρόν,

— Νομίζω, εἶπεν, ὅτι ἡ «ρωσικὴ ἀρκούδα» σ' ἔκαμε νὰ δοιμάσῃς ὀλίγον τὰ νύχια τῆς ... Τί εἶπες λοιπὸν, πού τὴν ἐθύμωσες τόσο;

— Μεγαλειότατε, ἐξωμολογήθῃ τὸ παιδίον χαμηλοφώνως, εἶπα ὅτι ὁ κύριος Συναχ ... ὁ κύριος Τσερνιτσέφ εἶνε κατάσκοπος ...

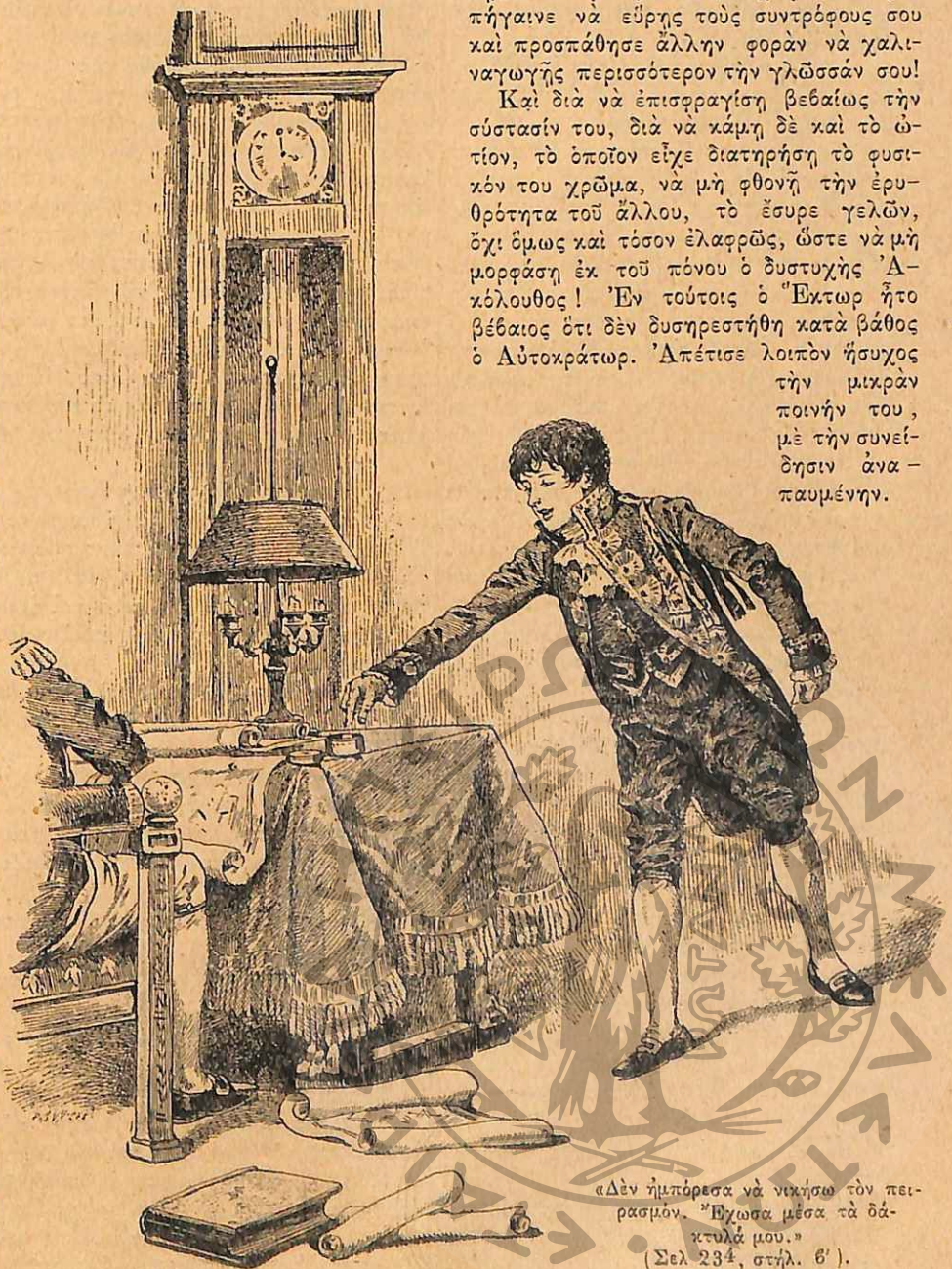
— Καλὰ εἶπες! ἀνέκραξεν ὁ Αὐτοκράτωρ. Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια. Καὶ ἔπειτα;

— Ἐπειτα εἶπα, ὅτι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δὲν φοβεῖται κανένα, οὔτε τὴν ρωσικὴν ἀρκούδα, οὔτε τοὺς Κοζάκους τῆς, καὶ ὅτι δὲν σας φοβῶνται ὅλοι τῶν οὔτε γιὰ μυρωδιά!

— Σὰν πολὺ εἶπες! ἀνέκραξεν ὁ Ναπολέων γελῶν ἡχρῶς. Ἀδιάφορον ὅμως! Δὲν ἔκαμες καλὰ νὰ νημαυχθῇς εἰς πράγματα ποῦ δὲν σε ἐνδιαφέρουν. Καὶ διὰ νὰ μὴ το λησμονήσῃς εἰς τὸ μέλλον, θὰ μείνῃς ὑπὸ κράτησιν δύο ἡμέρας. Τώρα, πῆγαινε νὰ εὔρῃς τοὺς συντρόφους σου καὶ προσπάθῃς ἄλλην φορὰν νὰ χαλιναγωγῇς περισσότερον τὴν γλῶσσαν σου!

Καὶ διὰ νὰ ἐπισφραγίσῃ βεβαίως τὴν σύστασίν του, διὰ νὰ κάμῃ δὲ καὶ τὸ ὠτίον, τὸ ὁποῖον εἶχε διατηρήσῃ τὸ φυσικόν του χρῶμα, νὰ μὴ φθονῇ τὴν ἐρυθρότητα τοῦ ἄλλου, τὸ ἔσυρε γελῶν, ὅχι ὅμως καὶ τόσο ἐλαφρῶς, ὥστε νὰ μὴ μορφάσῃ ἐκ τοῦ πόνου ὁ δυστυχὴς Ἀκόλουθος! Ἐν τούτοις ὁ "Ἐκτωρ ἦτο βέβαιος ὅτι δὲν δυσηρεστήθῃ κατὰ βάθος ὁ Αὐτοκράτωρ. Ἀπέτισε λοιπὸν ἡσυχος

τὴν μικρὰν ποιήν του, μὲ τὴν συνείδησιν ἀναπαυμένην.

«Δὲν ἠμύρεσα νὰ νικήσω τὸν πειρασμόν. Ἔχωσα μέσα τὰ δάκτυλά μου.»
(Σελ. 234, στήλ. 6').

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'

Η ΤΑΜΒΑΚΟΘΗΚΗ

Μίαν ἡμέραν ὁ Ἐκτωρ κατέφθασε περιχαρὴς εἰς τὸ Μέγαρον τῶν Ἀρχαίων.

— Φέρω ἓνα κόσμημα, εἶπε πρὸς τὴν Δουκίαν, τὸ ὅποιον θὰ σας παρακαλέσω νὰ μου φυλάξετε εἰς τὴν κειμηλειοθήκην σας, μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα μου πράγματα.

Καὶ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ ἓνα πρᾶγμα ἐπιμελῶς διπλωμένον εἰς ἓν μανδήλιον, τὸ ὅποιον ἐξεδίπλωσε μετὰ μεγάλης προσοχῆς.

Ἦτο μία ταμβακοθήκη περιχρυσος, φέρουσα ἐπὶ τοῦ καλύμματος ἐν Ν μετὰ τὸ Αὐτοκρατορικὸν στέμμα ἄνωθεν.

— Σὰς τὴν ἐχάρισεν «ἐκείνος!» ἀνέκραξεν ἡ Δουκία. Ὡ, τί ὀραία ποῦ εἶνε!

— Πραγματικῶς ὀρασιότατη! εἶπεν ἡ Δεσποινὶς Σιδωνία, παρατηροῦσα τὴν ταμβακοθήκην.

— Χρὶ! μάτια μου! εἶπεν ὁ πολίτης Δαγκέν, εὐρισκόμενος ἐκεῖ. Ἦθελε καὶ ταμπакιέραν μὲ τὰ οἰκόσημά του! Δὲν του ἔκανε, βλέπετε, μιὰ ταμπакиера κοκκαλένια, ἀπ' αὐτὲς ποῦ ἔχουμε κ' ἐμεῖς!

— Καὶ γιατί νὰ ἔχη κοκκαλένια, ἀφ' οὐ ἤμπορουσε νὰγοράσῃ χρυσὴν, μπάριμπα-Δαγκέν; εἶπεν ἡ Δουκία γελῶσα.

— Καὶ τί ἔκαμε πάλιν ὁ κύριος Ἀκόλουθος, ποῦ τοῦ ἐχάρισαν ἓνα τόσο πολύτιμον δῶρον; ἠρώτησεν ὁ γηραιὸς Ἰακωδίνος, ὁ ὁποῖος, μολοντί τώρα τὰ εἶχε πολὺ καλὰ μὲ τὸν Ἐκτορα, δὲν ἄφινεν ὅμως νὰ παρέλθῃ εὐκαιρία χωρὶς νὰ τον πειράξῃ—ἀνάγκως, ἐννοεῖται.

— Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ ἔκαμε κάτι τι πολὺ καλόν! εἶπεν ἡ Δουκία, ἀλλέως ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν θὰ τοῦ ἔκαμε τέτοιο δῶρο. Εἶπέ μας λοιπόν, Ἐκτωρ, διατί σοῦ τὴν ἐχάρισε;

— Θὰ ἔκαμε τίποτε ὑποκλίσεις, ταπεινότηρας καὶ βαθυτέρας τοῦ συνήθους, εἶπεν ὁ πολίτης Δαγκέν.

— Ὅχι, δὲν ἔκαμα ὑποκλίσεις! ἀπήντησεν ὁ Ἐκτωρ, σχεδὸν θυμωμένος.

— Μὰ τέλος πάντων πῆτέ μας, διατί σὰς τὴν ἐχάρισεν ὁ Αὐτοκράτωρ; ἠρώτησεν ἡ Δεσποινὶς Σιδωνία.

— Θὰ σας τα διηγηθῶ ὅλα: Καθὼς ξεύρετε, ὁ Αὐτοκράτωρ ἔχει τὴν συνήθειαν νὰ προσφέρῃ μιὰν πρέζαν ταμβακού ἀπὸ τὴν ἰδίαν τοῦ ταμβακοθήκην, εἰς ὅλους οἱ ὁποῖοι τὸν πλησιάζουν, καὶ τοὺς ὁποῖους θέλει νὰ τιμῇσῃ.

— Πέριετε μιὰν πρέζαν; εἶπεν ὁ Δαγκέν, ἐξάγων τὴν ταμβακοθήκην του καὶ τείνων αὐτήν, ἀπαράλλακτα ὅπως τὸ ἔκαμνεν ὁ Αὐτοκράτωρ.

— Ἦ θὰ σιωπήσετε, ἢ θὰ θυμώσω! εἶπεν ὁ Ἐκτωρ.

— Μὰ μὴ δίδετε προσοχὴν, εἰς ὅ,τι λέγῃ ὁ μπάριμπα-Δαγκέν, εἶπεν ἡ Δουκία γελῶσα.

Ὁ Ἐκτωρ ἐξηκολούθησε:

— Προσέφερε λοιπὸν ταμβάκον εἰς ὅλους, δεξιᾷ, ἀριστερᾷ.

— Καὶ μόνον εἰς τὸν κύριον Ἀκόλουθον, δὲν προσέφερε! διέκοψε πάλιν ὁ ἀδιόρθωτος Δαγκέν.

— Ἀκριβῶς! δὲν μου προσέφερε καὶ ἐγὼ ἐξήλευα τὴν εὐτυχίαν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐδύθιζαν τὰ δάκτυλά των μέσα εἰς τὴν θήκην ὅπου τὰ ἐδύθιζε κ' ἐκεῖνος, οἱ ὁποῖοι ἐθαζαν εἰς τὴν μύτην των ἀπὸ τὴν σκόνην, ποῦ ἐθαζε κ' ἐκεῖνος.

— Ὅχι, ὅτι μοῦ ἀρέσει ὁ ταμβάκος! . . . Ἄ, μὲν, κάθε ἄλλο! Ἀπορῶ μάλιστα πῶς εὐρίσκονται ἄνθρωποι! . . . Ἀλλ' ἐντοσούτω μ' ἔφλεγεν ἡ ἐπιθυμία νὰ πάρω κ' ἐγὼ μιὰν πρέζαν ἀπὸ τὴν ταμβακοθήκην τοῦ Αὐτοκράτορος. Μοῦ ἐφαίνετο ὅτι θὰ ἦτο δι' ἐμὲ μεγάλη εὐτυχία νὰ βάλω εἰς τὴν μύτην μου ἀπὸ ἐκείνην τὴν σκόνην καὶ ἐζητοῦσα ὁλονὲν εὐκαιρίαν διὰ νὰ ἱκανοποιήσω τὸν πόθον μου.

— Ὅχι! ποτέ! ἀνέκραξεν ὁ Ἐκτωρ ζωηρῶς. Δὲν σὰς το ἐπιτρέπω. Εἰς τὸ ἐξῆς κανεῖς δὲν θὰ πάρῃ πλέον ἀπὸ αὐτὴν τὴν ταμβακοθήκην! Ὅπως ἦτο ὅταν μοῦ τὴν ἐχάρισεν ὁ Αὐτοκράτωρ, ἔτσι θὰ μείνῃ πάντοτε!

— Καὶ ἔτσι θὰ τὴν ἀφήσῃς κληρονομία εἰς τὰ παιδιά σου! συνεπλήρωσεν ὁ πολίτης Δαγκέν, δυσηρεστημένος ὀλίγον, ἀλλὰ κρύπτων τὴν δυσανεκσίαν τοῦ διὰ τοῦ εἰρωνικοῦ ἐκείνου ὕφους.

— Ὁ Ἐκτωρ ἔχει δίκαιον! εἶπεν ἡ Δουκία. Κανεῖς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐγγίσῃ ὅ,τι ἀνήκειν εἰς τὸν Αὐτοκράτορα, καὶ τῷ ὑπόσχεται νὰ φυλάξῃ πιστῶς τὸ κυτίον καὶ τὸ περιεχόμενόν του. Ἀλλ' ὡς τε πρέπει νὰ ὁμολογήσετε, μπάριμπα-Δαγκέν, ὅτι ἂν ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἐξαίρεσις διὰ κάποιον, ὁ κάποιος αὐτὸς δὲν θὰ ἦτο βέβαια εἰς δεδηλωμένους ἐχθρὸς τοῦ Αὐτοκράτορος, ὅπως σεῖς!

— Δὲν λέγω, ἤμπορεῖ νὰ ἔχῃς καὶ δίκαιον, ἐπιθύρῃς ὁ Ἰακωδίνος! ἀλλὰ ἐγὼ, τί τα θέλετε, δὲν δίνω μιὰ πεντάρα διὰ τὸν αὐτοκρατορικὸν ταμβάκον. Ὁ ἰδικὸς μου μοῦ ἀρκεῖ.

Καὶ ἐξαγαγὼν διὰ δευτέραν φοράν τὴν ὁστεῖνν του ταμβακοθήκην, τὴν τόσο δημοκρατικὴν, ἐπῆρε μιὰν πρέζαν καὶ τὴν ἀνερρόφησε μὲ τὴν μεγαλητέραν ἡδονήν.

Καὶ μὲ τοῦτο ἔληξε τὸ ἐπεισόδιον. (Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ ΕΜΠΝΕΥΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ὁ Βίκτωρ Οὐγγὼ λέγει κάπου ὅτι ὑπάρχουν σκέψεις, αἱ ὁποῖαι ὁμοιάζουν μὲ προσευχὴν. Μίαν τοιαύτην σκέψιν τὴν φαντάζομαι ὡς Χρυσὴν Ἀκτῖνα — Ἀκτῖνα Ἡλίου — δεικνύουσιν τὸν δρόμον τοῦ οὐρανοῦ.

Μανάριος ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ εὐτυχὴ ἀστέρα. Αὐτὸς μόνος δύναται νὰ ὀνομάσῃ τὴν Εἰμαρμένην του. . . Αἰμυλίαν (=γλυκεῖαν).

Η ΜΟΙΡΑ ΤΗΣ ΑΛΩΠΟΥΣ

Ἀλωπού μὴ φορὰ
πεινασμένη γερά
Σίμω! ἓνα μεγάλο κουμάσι

Κι' ἀρχινᾷ τεχνικὰ
τὲς φωνές, κά, κά, κα,
Μὲ σκοπὸ πετεινὸ νὰ γελάσῃ

Γιὰ νὰ ὕψῃ ἀπ' ἐκεῖ
καὶ τὸν φάγ' ἡ κακὴ.
Πλὴν ἡ μοῖρα τῆς εἶχε γραμμένο

Νὰ τὴν διῇ χωρικὸς
καὶ τουφεκὶ ὁ κακὸς
Νὰ σπκώσῃ γοργά, γεμισμένο . . .

Μιὰ φωτιὰ δυνατὴ
καὶ καπνὸς καὶ βροντὴ
Χύθηκ' ἐξαφν' ἐμπρός 'ς τὸ κουμάσι.

Φοδερὴ τουφεκιὰ
τὴν ζωὴ τὴν γλυκειὰ
Τῆς φτωχῆς ἀλωπούς εἶχ' ἀρπάσῃ.

Ἀλλὰ θὲς καμμιὰ φορὰ
Κι' ἄλλα φέρνει ἡ φορὰ.

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ

Ἡ Μίτσα Ζαβορόφ, μαθήτρια τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Παρθεναγωγείου ἐν Πετρούπολει, πρὸς τὴν φίλην τῆς Πασέτην Βλαδιμηρόβναν Δολένσκη, εἰς Μόσχαν:

Ἀγαπητὴ μου, θὰ σου διηγηθῶ κάτι πού μου συνέβη χθές. Σὺ ποῦ ἀγαπᾷς τόσο τὸν Τσάρον, θὰ το ἀκούσῃς μ' ἐνδιαφέρον:

«Ἦμεθα ὅλοι μας εἰς τὸ Ἐστιατόριον, διὰ τὸ πρόγευμα. Δὲν εἶχαμε τελειώσῃ ἀκόμη τὴν σούπᾶν μας, ὅταν ἔξαφνα ἠκούσθῃ ἡ φωνή: ὁ Τσάρος! νὰ ὁ Τσάρος!

Εὐθὺς ἐσηκώθημεν ὅλοι μὲ πολὺν θόρυβον. Ὁ Τσάρος Ἀλέξανδρος Νικόλαβιτς¹⁾ εἰσῆλθεν ἢ μᾶλλον εἰσώρμησε.

— Καλημέρα σας, κορίτσια μου!» εἶπε μὲ φωνὴν πολὺ φαιδρὰν καὶ μὲ μείδιμα γλυκύτατον.

Ἀπεκρίθημεν ὅλοι μαζί:

— Καλημέρα, Ἀλέξανδρε Νικόλαβιτς! Πῶς ἔχει ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης; Πῶς ἔχει ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης, ἡ Αὐτοκράτειρα;

— Πολὺ καλὰ, κορίτσια μου, λαμπρά! . . . Καὶ ἡ σούπᾶ σας, προσέθεσε, εἶνε καλὴ; γιὰ νὰ ἰδοῦμε!

Εὐρίσκετο ἴσα-ἴσα ἀπέναντί μου. Ἐδράζε ἀμέσως τὸ χουλιάρι μου καὶ ἐδοκίμασε τὴν σούπᾶν.

— Χρὶ! χρὶ! ἔκαμε δὲν εἶνε καλοῦ ἀσχημῆ!

«Ξεύρεις, ἀγάπη μου, ὅτι ἐγὼ δὲν τα χάνω εὐκολά! Ἐκαμα μιὰν βαθυτάτην ὑπόκλισιν καὶ εἶπα:

— Ἀλέξανδρε Νικόλαβιτς, τὸ χουλιάρι αὐτὸ θὰ το φυλάξω ὡς κειμήλιον εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν!»

«Ὁ Τσάρος ἐχαμογέλασε μ' ἐχάιδευσεν εἰς τὸ μάγουλον καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ Ἐστιατόριον.

«Ἐξῆλθομεν ὅλοι μαζί του, ἐν ἀταξίᾳ. Αἱ διδασκάλισσαι προσεπάθουν νὰ μας ἐπιβάλουν ὀλίγην τάξιν καὶ σιωπὴν.

Ἀδύνατον! Ἐκάμαμεν ὅλοι ὡς τρελαί. Ἐτρέχαμεν, συνωθούμεθα, ἠθέλαμεν νὰ ἤμεθα ὅλοι συγχρόνως πλησίον τοῦ Τσάρου, νὰ τον ἐγγίζωμεν εἰ δυνατόν.

Καὶ ἐκείνος ἐν τῷ μέσῳ μας ἐφαίνετο ὡς Γίγας, ἀλλ' ἀγαθὸς Γίγας, μειδιῶν κατευχαριστημένος. . .

«Ἄ! εἶπε καθ' αὐτὴν ἡ Πασέτη. Νὰ μιὰ καλὴ εὐκαιρία, καὶ δὲν θὰ τὴν ἀφήσω νὰ χαθῇ. Θέλω νὰ ἰδῶ κ' ἐγὼ τὸν Τσάρον! Καὶ διατί δὲν θὰ φάγῃ καὶ μὲ τὸ δικό μου χουλιάρι; καὶ διατί δὲν θὰ μου φορέσῃ κ' ἐμένα τὸ κασκέτον του;

Μόλις ἔφθασε λοιπὸν ὁ Τσάρος, ἡ Πασέτη ἔλαβε τὸ ὀραιότερον χαρτί ποῦ εἶχε, τὴν καλλιτέραν πένναν τῆς, καὶ μὲ τὸ καλλιτέρον τῆς γράψιμον, ἐχάραξε τὰς ἀκολουθοῦσας γραμμάς:

«Ἀλέξανδρε Νικόλαβιτς, «Μὲ μεγάλην μου χαρὰν ἔμαθα ὅτι ἦλθατε νὰ μείνετε ὀλίγον καιρὸν εἰς τὴν ἀγαπητὴν μας Μόσχαν, καὶ ἐπειδὴ σὰς ἀγαπῶ πολὺ, διότι εἶσθε πολὺ καλὸς, ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ σας ἴδω ἐκ τοῦ πλησίον, καθὼς σὰς εἶδε καὶ ἡ Μίτσα Ζαβορόφ.

«Ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω πῶς νὰ κάμω διὰ νὰ σας συναντήσω! Δὲν ἔρχεσθε νὰ μου κάμετε μιὰν μικρὰν ἐπισκεψίν, Ἀλέξανδρε Νικόλαβιτς; θὰ χαρῶ πολὺ, πολὺ, νὰ ἰδῶ τὸν Τσάρον μου!

«Ὀνομάζομαι Πασέτη-Βλαδιμηρόβνα-Δολένσκη. Εἶμαι κορίτσι πολὺ φρόνιμο, ὁκτῶ ἐτῶν, σπουδάζω πιάνο καὶ ὀμὶλῶ πολὺ καλὰ τὰ γαλλικὰ καὶ τὰ γερμανικά. Ὅσον διὰ τὰ ρωσσικά, βλέπετε ὅτι δὲν τα γράφω ἀσχημᾶ! Δὲν πιστεύω νὰ ἔχη πολλὰ λάθη αὐτὴ ἡ ἐπιστολή! Τὴν γράφω μόνη μου, χωρὶς νὰ εἶπω τίποτε εἰς κανένα. Ἀν τυχὸν ἔλθετε, Ἀλέξανδρε Νικόλαβιτς, σὰς παρακαλῶ πολὺ νὰ μὴ εἰπῇτε εἰς τὴν μητέρα μου ὅτι σὰς ἔγραψα, διότι ἴσως μὲ μαλώσῃ πού το ἔκαμα χωρὶς τὴν ἀδείαν τῆς. Εἴμπορετε νὰ εἰπῇτε ὅτι ἡ μικρὰ Μίτσα Ζαβορόφ (ἐκείνη, ξεύρετε, πού τῆς ἐπήρατε τὸ χουλιάρι διὰ νὰ δοκιμάσετε τὴν σούπᾶν καὶ πού τῆς ἐφορέσατε ὕστερα τὸ κασκέτον σας, εἰς τὸ Αὐτοκρατορικὸν Παρθεναγωγεῖον τῆς Πετρούπολεως ἐνθυμείσθε;) εἴμπορετε λοιπὸν νὰ εἰπῇτε ὅτι ἡ Μίτσα σὰς ὀμίλησε περὶ τῆς φί-

«Ἄ, ἐμένα μοῦ ἀρέσουν καλλιτέρα αἱ ἐπισκέψεις τοῦ Τσάρου! . .

«Χαῖρε, ἀγάπη μου» σὲ φιλῶ γλυκᾶ-γλυκᾶ.

Ἡ πιστὴ σου φίλη
ΜΙΤΣΑ ΖΑΒΟΡΩΦ.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, ἡ Πασέτη ἀπέμεινε σύννοους καὶ μελαγχολικὴ.

— Νὰ τί θὰ πῇ τυχερὸ κορίτσι! ἐσκέπτετο. Κ' ἐγὼ, πού ἡ μόνη μου ἐπιθυμία εἶνε νὰ ἰδῶ τὸν Τσάρον! . .

Μετά τινες ἡμέρας, ἠγγέλθη ὅτι ὁ Τσάρος θὰ ἤρχετο εἰς Μόσχαν, διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ἐθνογραφικὴν Ἐκθεσιν, καὶ ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τῆς διαμονῆς του, θὰ κατ'έκει εἰς τὰ Ἀνάκτορα τοῦ Πέτερσβουργ, κείμενα πλησίον τῆς πόλεως.

— Ἄ! εἶπε καθ' αὐτὴν ἡ Πασέτη. Νὰ μιὰ καλὴ εὐκαιρία, καὶ δὲν θὰ τὴν ἀφήσω νὰ χαθῇ. Θέλω νὰ ἰδῶ κ' ἐγὼ τὸν Τσάρον! Καὶ διατί δὲν θὰ φάγῃ καὶ μὲ τὸ δικό μου χουλιάρι; καὶ διατί δὲν θὰ μου φορέσῃ κ' ἐμένα τὸ κασκέτον του;

Μόλις ἔφθασε λοιπὸν ὁ Τσάρος, ἡ Πασέτη ἔλαβε τὸ ὀραιότερον χαρτί ποῦ εἶχε, τὴν καλλιτέραν πένναν τῆς, καὶ μὲ τὸ καλλιτέρον τῆς γράψιμον, ἐχάραξε τὰς ἀκολουθοῦσας γραμμάς:

«Ἀλέξανδρε Νικόλαβιτς, «Μὲ μεγάλην μου χαρὰν ἔμαθα ὅτι ἦλθατε νὰ μείνετε ὀλίγον καιρὸν εἰς τὴν ἀγαπητὴν μας Μόσχαν, καὶ ἐπειδὴ σὰς ἀγαπῶ πολὺ, διότι εἶσθε πολὺ καλὸς, ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ σας ἴδω ἐκ τοῦ πλησίον, καθὼς σὰς εἶδε καὶ ἡ Μίτσα Ζαβορόφ.

«Ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω πῶς νὰ κάμω διὰ νὰ σας συναντήσω! Δὲν ἔρχεσθε νὰ μου κάμετε μιὰν μικρὰν ἐπισκεψίν, Ἀλέξανδρε Νικόλαβιτς; θὰ χαρῶ πολὺ, πολὺ, νὰ ἰδῶ τὸν Τσάρον μου!

«Ὀνομάζομαι Πασέτη-Βλαδιμηρόβνα-Δολένσκη. Εἶμαι κορίτσι πολὺ φρόνιμο, ὁκτῶ ἐτῶν, σπουδάζω πιάνο καὶ ὀμὶλῶ πολὺ καλὰ τὰ γαλλικὰ καὶ τὰ γερμανικά. Ὅσον διὰ τὰ ρωσσικά, βλέπετε ὅτι δὲν τα γράφω ἀσχημᾶ! Δὲν πιστεύω νὰ ἔχη πολλὰ λάθη αὐτὴ ἡ ἐπιστολή! Τὴν γράφω μόνη μου, χωρὶς νὰ εἶπω τίποτε εἰς κανένα. Ἀν τυχὸν ἔλθετε, Ἀλέξανδρε Νικόλαβιτς, σὰς παρακαλῶ πολὺ νὰ μὴ εἰπῇτε εἰς τὴν μητέρα μου ὅτι σὰς ἔγραψα, διότι ἴσως μὲ μαλώσῃ πού το ἔκαμα χωρὶς τὴν ἀδείαν τῆς. Εἴμπορετε νὰ εἰπῇτε ὅτι ἡ μικρὰ Μίτσα Ζαβορόφ (ἐκείνη, ξεύρετε, πού τῆς ἐπήρατε τὸ χουλιάρι διὰ νὰ δοκιμάσετε τὴν σούπᾶν καὶ πού τῆς ἐφορέσατε ὕστερα τὸ κασκέτον σας, εἰς τὸ Αὐτοκρατορικὸν Παρθεναγωγεῖον τῆς Πετρούπολεως ἐνθυμείσθε;) εἴμπορετε λοιπὸν νὰ εἰπῇτε ὅτι ἡ Μίτσα σὰς ὀμίλησε περὶ τῆς φί-

1) Ὁὕτως ὀνομάζον αἱ μαθήτριαι τὰς Διευθυντρίας τῶν Αὐτοκρατορικῶν Παρθεναγωγείων, ἐν Ρωσσίᾳ.

λης της Πασέτης και ότι έπεθυμήσατε να την ιδήτε.

«Ω! τί ευτυχής πού θά είμαι! και πώς θά παρακαλώ ήμέραν και νύκτα τόν Πανάγαθον Θεόν διά σās και διά τήν Τσαρίναν!

«Αλέξανδρε Νικόλαβιτς, σās χαιρετώ και άπάξομαι ευλαβώς τήν χεϊρά σας.

ΠΑΣΕΤΗ-ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΒΝΑ-ΔΟΛΕΝΣΚΗ

«Κατοικώ εϊς τήν όδον Τβέρσκοϊ, οίκια Δολένσκη. Έχω δε και τέσσαρα άλλα αδελφια, πού θά χαρούν έπίσης πολύ αν σας γνωρίσουν. Ίδου και τά όνόματά των: Βαλδεμάρ, Σόνια, Δοσία, Γρίτσα.»

(Έπεται τό τέλος)

(Henriette Pravaz)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

15 Ιουλίου.

Τί δροσερά, τί ευεργετικά τά μελτέμια, τά όποια ήρχισαν να πνέουν αυτές τās ήμέρας!...

Και ήτο πλέον καιρός. Τό θερμόμετρον, μολονότι ο μικρός εκείνος φίλος μου τό έβλεπε πάντοτε εϊς τήν ίδίαν θέσιν, εϊχεν ύψωθῆ πολὺ έπιφύδως...

Ο ήλιος έκαιεν, εφλόγιζεν άμειλικτος όλην τήν ήμέραν. Όλίγον ακόμη, και τά μυαλά τών δυστυχών άθηναίων θά έτηγανίζοντο μέσα εϊς τά κρανία των και θά μετεβάλλοντο εϊς... όμελέττας.

Άλλ' ο Θεός δέν επέτρεψεν, έν τῇ άπειρώ του άγαθότητι, έν τοιοῦτον άνωφελές και σκληρόν μαγείρευμα. Και ιδού, ότι διέταξε τούς άνέμους του να πνεύσουν δροσεροί και να σβύσουν τήν επικίνδυνον αύτήν φλόγα.

Άλλ' όσον ευεργετικά και αν εϊνε τά μελτέμια, εϊνε όμως και όλίγον τι όχληρά, εϊς τās Άθήνας τουλάχιστον. Η αίτία κυρίως εϊνε ή σκόνη, ή περίφημος άθηναϊκή ή σκόνη, τήν όποιαν σηκώνουν εϊς σύννεφα τυφλωτικά και γεμίζουν με αύτήν τό έσωτερικόν τῆς οίκιας. Η εποχή δέν έπιτρέπει να έχης κλειστά τά παράθυρα. Πρέπει λοιπόν να ξεσκονίζης κάθε τέταρτον τῆς ώρας. Έπειτα ή έλευθερά κυκλοφορία του άνέμου διά θυρών και παραθύρων, σχηματίζει ρεύματα ισχυρά, τά όποια θέτουν εϊς κίνησιν όλα τά έλαφρά πράγματα, και παφασύρουν τά χαρτιά, και κάμνουν τό γραφειόν άνω-κάτω. Δι' ήμās που γράφο-

μεν μάλιστα, τό πράγμα δέν εϊνε καθόλου ευχάριστον, και πρέπει να λαμβάνωμεν σύντονα και άυστηρότατα μέτρα πείσεως, αν δέν θέλωμεν να βλέπωμεν τά χειρόγραφα μας, τās έπιστολάς μας, τά χαρτιά μας, φεύγοντα και πετώντα έλαφρά ως χρυσασπίδες εϊς τόν άέρα...

Άλλά δέν πρέπει να παραπονούμαι. Μόνον μία φίλη μου ίσως έχει τό δικαίωμα να παραπονεθῇ... Ο κακός άνεμος τῆς έπῆρε μίαν έπιστολήν και τήν έφερε—τί ευτυχής σύμπτωσης!—άκριβώς εϊς τās χεϊράς μου. Μάλιστα, τήν ήύρα εϊς τόν δρόμον...

Εϊνε κομψή έπιστολή, ροδόχρους, καλογραμμένη, δροσερά, — έπιστολή μιās εξαδέλφης τῆς, τήν όποιαν τῇ στέλλει από τήν έξοχήν τῆς. Θά τήν αντίγράψω έδω παραλείπων μόνον τήν υπογραφήν και τόν τόπον τῆς προελεύσεως. Φαντάζομαι τήν έκπληξιν και τών δύο, όταν θά τήν ιδούν. Άλλ' εγώ έπί πάση θυσία, θέλω να στολίσω με όλίγην δροσόν, με όλίγον άρωμα έξοχῆς, τās σελίδας του Ήμερολογίου μου. Και τό ευεργέτημα αύτό θά το όφείλω εϊς τά μελτέμια...

Ίδου ή έπιστολή:

Έρ... 12 Ιουλίου 1897.

«Άγαπητή μου,

«Θέλεις να σου εϊπω πώς περνώ έδω; Θαυμάσια! Θαυμάσια!... Άλλην λέξιν δέν εύρίσκω, δια να χαρακτηρίσω τήν ήσυχον, τήν γλυκειάν, τήν δροσεράν και άφελῇ αύτήν ζωήν.

«Έξυπνούμεν τό πρωί πολὺ ένωρίς' τακτικά εϊς τās πεντέμισι' κάποτε και από τās πέντε. Μίαν ήμέραν μόνον έξυπνησα ένωρίτερα και είδα τήν άνατολήν του ήλίου. Έβῆκε, ξεύρεις, μέσα από τήν θάλασσαν, χρυσοπόρφυρον, γαληνιαίαν, θαυμασίαν. Άχ! τί ώραία άνατολή! Πώς ήθελα να τήν βλέπω καθήμεραν! Άλλά εϊνε όλίγον δύσκολον' διότι τότε πρέπει να κοιμούμαι πολὺ ένωρίς. Και έδω αί νύκτες εϊνε τόσον ώραϊα, τόσον μαγικά, ώστε με πολλήν μου λύπην και όσφ τό δυνατόν άργά πηγαίνω εϊς τό κρεβάτι.

«Άλλά τί ύπνος! τί γλυκός και μακάριος ύπνος! Ούτε ζέστη, ούτε ψύλλοι, ούτε κορέοι, ούτε κουνούπια, ούτε κακοστομαχία... Βλέπω τά ώραϊότερα όνειρα. Συχνά μου φαίνεται ότι έχω πτέρυγας και ότι εύρίσκομαι εϊς τόν Παράδεισον. Συχνά — εϊνε άνάγκη να σου όρκισθῶ;—όνειρεύομαι και σένα πλησίον μου. Άλήθεια, πότε λοιπόν θά έλθετε! Μού τό ύπεσχέθης τρεϊς φορές έως τώρα!

«Τό πρωί πίνωμεν τό γάλα μας εϊς ένα κίονκι κοντά εϊς τήν θάλασσαν, με πολύ ώραϊαν θέαν. Μένωμεν έδω, και συνομιλούμεν, έργαζόμεθα και άναγινώσκο-

μεν—εϊνε περιττόν να σου εϊπω ότι εγώ προτιμώ τās «Διαπλάσεις» μου,—έως να ζεστάνῃ καλὰ ή ήμέρα. Τότε πηγαίνωμεν εϊς τό λουτρόν. Να ιδῆς τί ώραϊα πού έμαθα να κολυμβῶ! Ούτε φούσκες τώρα πλέον ούτε τίποτε... Η μαμμά μου λέγει να διαγωνισθῶ εϊς τούς προσεγεϊς Όλυμπιακούς Άγῶνας. Θά με ιδῆς και συ και θά μου πῆς...

«Έρχεται κατόπιν ή ώρα του φαγητού και του ύπνου. Όρεξις θαυμασία και ύστερα νύστα πρώτης τάξεως!

«Τό απόγευμα κάμνωμεν ένδρομάς' πότε με τήν βάρκα, — ότε και ψαρεύομεν,—πότε με γαϊδουράκια, πότε πεζῇ. Τί ώραϊα πού εϊνε! Φαντάσου ένα νησάκι, καταπράσινον όλον από πεῦκα. Τό μάτι χορταίνει πράσινον και κυανόν, τά ώραϊότερα χρώματα. Άλλά πώς να σου περιγράψω τήν ευώδιαν και τήν δροσερότητα του τόπου; τήν καλλονήν τῆς θαλάσσης, τήν χάριν του όρίζοντος πέριξ, με τά ευγραμμά βουνά; Πρόσθεσε εϊς αύτά τήν άγαθότητα και τήν φιλοξενίαν τών χωρικών, τās γραφικάς των ένδυμασίας, τά άφθονα γάλατα, τά ώραϊα φρούτα, τό κρύον νερόν,—και θά λάβῃς μίαν μικράν ιδέαν περί του Παραδείσου μου...

«Τό βράδυ, κουρασμένοι συνήθως, μένωμεν εϊς τό σπίτι. Έρχονται μερικοί φίλοι και καθήμεθα εϊς τήν τράτσαν. Εμπρός μας, άμα τελειώσουν τά πεῦκα, άρχίζει ή θάλασσα' και άμα τελειώσῃ ή θάλασσα, άρχίζουν τά βουνά. Και άπ' επάνω μας άπλώνεται ο ουρανός με τά άπειρα διαμάντια του. Πώς μάρεσει να κυττάζω ταστέρια! Μένω προσηλωμένη ώρας ολοκλήρους. Δέν ήξεύρω κ' εγώ διατί. Η συνομιλία γύρω μου εϊνε ζωηρά' ο Περικλῆς τούς κάμνει και γελούν πού ξεκαρδίζονται' και εγώ εκεί, καρφωμένη 'στ' αστέρια. Ο Νίκος με πειράζει και μου λέγει να γίνω άστρονόμος. Άλλά δέν αισθάνομαι καμμίαν κλίσιν. Μού άρέσει να πέρνω ταστέρια γιά διαμάντια, τίποτε άλλο. Και αν ήτο από τήν κλίσιν μου αύτήν να διαλέξω έπάγγελμα, θά εγίνόμην άδαμαντοπώλις!

«Άρκετά σου εφλυάρισα. Παύω, διότι φεύγει ο άνθρωπος πού θά πάρῃ τό γράμμα να σου τό στείλῃ δια του ταχυδρομείου τῆς *** (διότι, ξεύρεις, έδω δέν ύπάρχει ταχυδρομείον). Περιμένω γράμμα σου, και πολὺ περισσότερο, περιμένω σε τήν ίδίαν. Τί καλὰ πού εϊνε να ζῇ κανείς εϊς αύτήν τήν έξοχήν! Σε βεβαιώ ότε δέν ήθελα καλλίτερον βραβεϊόν δια τό ἄριστά μου, και κάθε Κυριακήν πού έρχεται ο μπαμπάς τόν φίλῶ πολὺ-πολὺ, δια τήν ευτυχίαν πού μου έπροξένησεν έφέτος...

Σε γλυκοφιλῶ

Η εξαδέλφη σου

16 Ιουλίου.

Εϊς τό Ζάππειον.

Ο μπαμπάς του Άλέκου λησμονεϊ να φάῃ τό παγωτόν του, βυθισμένος εϊς μεγάλην συζήτησιν μ' ένα φίλον του. Και τό παγωτόν βαθμηδόν αναλύεται.

Ο μικρός Άλέκος, ο όποιος πρό πολλού κατεβρόγθισε τό ιδιόν του, τό βλέπει πολὺ ανήσυχος, και κάθε τόσον τραβᾷ από τό φόρεμα τόν πατέρα του και τῷ λέγει:

—Μπαμπά! θά σου κρυώσῃ τό παγωτό σου!

Τήν δειλίαν συνήθως συνοδεύει μοχθηρία' τήν άνδρείαν συνοδεύει άγαθότης. Φ.

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΠΙΔΑΣ]

(Συνέχεια' ίδε σελ. 230)

«Η Γίθα και ο υίός της έκοπίαζαν πολὺ δια να πηγαίνῃ καλὰ τό θέατρον. Ο Τσίκος μόνος του άνεπλήρουνεν όλόκληρον όρχήστραν. Εϊχεν επάνω του ένα πλήθος όργανα: καπέλλον με κουδούνια, τρίγωνον, κρόταλα, τύμπανον, σνρίκτραν, σάλπιγγα, κ' εγώ δέν ήξεύρω τί άλλο! Και έπαιζε με τό κεφάλι του, με τό στόμα του, με τά χέρια του, με τούς άγκυῶνάς του, με τά γόνατά του, με τά πόδια του:

Και τίν, τίν, τίν!
Και μπρούμ, μπρούμ, μπρούμ!
Και πάρ, πάρ, πάρ!
Και τείγκ, τείγκ, τείγκ!
Και τάμ, τάμ, τάμ!

Μόνος του έκαινε θόρυβο σαν εϊκοσι! Αύτην τήν μουσικήν ήθελα να ήκουε ή κυρία Βέρβα ή ο κύριος Βορέας, πού δέν τους ήρесе όταν έπαιζα εγώ πιάνο!

«Η Γίθα πάλιν εφορούσεν εϊς τό κεφάλι πετρά, και εϊς τό λαϊμόν τό περιδέραιον πού μου εϊχε κλέψῃ... Και άμα ή μουσική του Τσίκου εσύναζε τό πλήθος απέξω από τό παράπηγμα, ή Γίθα έβγαζε λόγον, έκθειάζουσα όλα τά θαυμάσια που ύπῆρχον εϊς τό θέατρον, και πολὺ άλλα ακόμη, τά όποια δέν ύπῆρχον. Τότες έλεγε, παραδειγματος χάριν, ότι αν ελάμβανον τόν κόπον να εϊσεέλθουν, θά έβλεπαν σκύλους γυμνασμένους, μίαν δικέφαλον γίδαν, και τήν βασίλισσαν τών γιδών, πρώην χορεύτριαν εϊς τό Μέγα Θέατρον του Μελοδράματος. Άλλά τοίς έλεγεν ακόμη ότι θά έβλεπον μίαν Γοργόναν, μισή γυναίκα και μισό ψάρι, έναν άνθρωπον με κεφάλι πτηνού και ένα παιδί με κεφάλι άγριοχοίρου,—σπάνια τέρατα όλα, τά όποια δέν είχαμεν διόλου! Φαίνεται όμως ότι ήτο άνάγκη να τα λέγῃ, διότι τό κοινόν δέν πηγαίνει, παρὰ εϊς τά μέρη πού λένουν ψεύματα!

«Όταν εϊσήρχοντο άνθρωποι, ή Γίθα εϊσήρχετο και αύτή, και τότε έτρωγε στυπία άναμμένα, εκατάπιε σπαθιά, έκαμνε ένα σωρό παγινίδια.

«Ο Τσίκος άφινε τήν όρχήστραν του και ήρχιζε γυμνάσματα ίσορροπίας. Έκρατούσε τά καθίσματα εϊς τήν άκραν τῆς μύτης του και έχόρευεν επάνω εϊς τό σχοινί.

«Κατόπιν έπαρουσιάζοντο οί σκύλοι. Έπαιζαν κωμωδίας, ή μάλλον παντομίμας. Από αύτάς ήρесе περισσότερον

λησμονούσε να ζητήσῃ τήν Γοργόναν ή τό παιδί με τό κεφάλι του άγριοχοίρου' Αν δε κατά τύχην καμμία φωνή άπαίτουσε αύτά τά τέρατα, ή Γίθα άπεκρίνετο με τήν μεγαλύτεραν άφέλειαν, ότι ήτο πλέον άργά δια να εξακολουθήσῃ ή παράστασις, ή ότι τά τέρατα, κουρασμένα από τήν παράστασιν τῆς προτεραίας, είχαν πέσῃ δια να κοιμηθούν, ή ότι ελειπαν, έπειδή εζήτησε να τα ιδῇ ο Αὐτοκράτωρ... Και οί άνθρωποι τό έπίστευαν αύτό και έφευγαν χωρίς παράπονον.

«Η χείρ του Προσθευτού κατέπεσε βαρεία επί τῆς παρεϊας του Έκτορος». (Σελ. 227, στήλ. α').

εϊς τό κοινόν ο «Λιποτάκτης». Όλοι οί σκύλοι ήσαν ένδεδυμένοι ως στρατιῶται. Ο Πιστός έλιποταχτούσε' τόν έπιαναν, τόν εδίκάζαν, τόν κατεδίκάζαν εϊς θάνατον δια τυφεκισμόν, έρριπταν τά τυφεκία των επάνω του, και ο Πιστός έκαιεν ότι απέθνησκε. Οί άλλοι τότε τόν έπερναν τάχα και τόν έθαπταν.

«Κατόπιν ήρχετο ή σειρά τῆς δικέφαλης γίδας. Αύτή δέν έκαινε τίποτε. έστέκετο μόνον να βλέπουν τά δύο τῆς κεφάλια.

«Εγώ άπεναντίας έκοπίαζα πολὺ. Μ' έβαζαν και έχόρευα όσους χορούς ήξευρα, και έπαιζα φουαρμόνικαν, και εκτυπούσα τās ώρας και συνθέτα λέξεις με γράμματα. Εγώ έκοπίαζα περισσότερον από όλους' αλλά ή αλήθεια εϊνε, ότι έμε έχειροκροτούσαν καιπερισσότερον. Και τό κοινόν ηύχαριστεϊτο τόσον πολὺ από τήν τέχνην μου, ώστε εϊς τό τέλος έ-

«Ο Έλ Ρόσος δέν έκαιμεν άλλο, παρὰ να διευθύνῃ τās παραστάσεις μας και να μας μοιράζῃ καμτινιές. Πρέπει όμως να όμολογήσω ότι εγώ έτρωγα τῆς όλιγώτερες, έπειδή έκαινα καλὰ τό μέρος μου και τό κοινόν μ' αγαπούσεν εξαίρετικῶς. Ημουν «χρῆμα ζωντανῶ» κατά τήν φράσιν αύτοῦ του Έλ Ρόσου.

«Σιγά-σιγά εσύνειψα τήν μεταβολήν αύτήν τῆς τύχης μου. Τά χειροκροτήματα και έν γένει ή καλή ύποδοχή του νέου αύτοῦ κοινού μ' έκαιαν έπιτέλους να το συμπαθήσω. Είτε από χέρια άσπρα, είτε από χέρια λερωμένα, είτε από άβρά άριστοκρατικά χέρια, με γάντια και με διαμαντένια δακτυλίδια, είτε από χονδρά έργατικά χέρια, τά χειροκροτήματα εϊνε πάντα χειροκροτήματα, και ήμεις οί καλλιτέχναι αγαπῶμεν τόν ήχόν των περισσότερον από κάθε άλλο πράγμα! Έπειτα είχα και τήν φίλιαν του Πιστού

και των άλλων καλών σκύλων. "Ημουν σχεδόν ευτυχής.

«Μόνον η δικέφαλη γίδα δεν ήτο κα-
θόλου, μα καθόλου ευτυχής! Την είχε
καταλάβη το πάθος της ζήλοτυπίας διά
τους θριάμβους μας εις τοιοῦτον βαθμόν,
ὥστε δεν έτρωγε πλέον διόλου. "Όσα και
άν της ελέγαμεν, ὅσα και άν της ἐκά-
μναμεν, τίποτε! Η Γίθα της έδιδε χορ-
τάρι με τὸ χέρι της! Εκείνη τίποτε! "Ο
"Ελ Ρόσος της έδιδε ξύλο με τὸ δικό
του! Εκείνη τίποτε, τίποτε! Καί τέλος
πάντων μίαν αὐγὴν τὴν ἠύραμεν πεθα-
μένην ἀπὸ πείναν!

«Η Γίθα τὴν ἐλυπήθη πάρα πολὺ.
Τὴν εἶχε πολὺν καιρὸν αὐτὴν τὴν γίδα
καί τὴν ἀγαποῦσε. Ἀλλ' ἡ ὀργή τοῦ
"Ελ Ρόσου δὲν περιγράφεται! Τὰ ἐ-
βαλε με τὴν Γίθαν, με τὸν Τσίλον, με
τοὺς σκύλους, μ' ἐμέ, με ὅλους. Ἐκτύ-
πησε τὴν Γίθαν, ἐκτύπησε τὸν Τσίλον,
ἐκτύπησε τοὺς σκύλους, ἐμέ, ὅλους. Ἐ-
κτύπησε ἀκόμη καὶ αὐτὴν τὴν πεθαμέ-
νην γίδα, ἡ ὁποία εὐτυχῶς δὲν ἠσθάνετο
πλέον τίποτε!

«Ἐν τούτοις, καὶ πρὶν μας ἔλθῃ αὐτὸ
τὸ δυστύχημα, εἴχαμεν χάσῃ πλέον τὴν
φήμην μας εἰς τὸν τόπον. Οἱ ἄνθρωποι
που ἐσύναζαν ἐκεῖ ἤξευραν πλέον ὅλα
μας τὰ παιγνίδια καὶ εἶχον βαρεθῇ νὰ
βλέπουν τὴν δικέφαλην γίδα. Ἐμαζεύ-
οντο ἀκόμη ἀπέξω ἀπὸ τὸ παράπηγμα
ὅταν ἐπαίξε τὴν παράξενην μουσικὴν τοῦ
ὁ Τσίκος, καὶ ὅταν ἐβγαζε τὸν λόγον της
ἡ Γίθα με τὰ μεγάλα ψέματα. Ἀλλὰ
δὲν εἰσῆρχοντο πλέον, παρὰ πολὺ ὀλί-
γοι. Καὶ ὅταν ἤκούετο ἡ ὀρχήστρα ἑνὸς
δημοσίου χοροῦ, ἔτρεχαν ὅλοι ἐκεῖ διὰ
νὰ χορεύσουν.

«Τότε ὁ "Ελ Ρόσος, μανιώδης, ἤρ-
χιζε νὰ μας κτυπᾷ, ζῶα καὶ ἄνθρωποις.

«Μίαν ἡμέραν ὁ Τσίκος καὶ ἡ μητέρα
του, μὴ δυνάμενοι νὰ ὑποφέρουν, ἔφυγαν
κρυφά, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσουν κανένα.
Ἐπήσαν μάλιστα μαζί τῶν ὄλων τὴν
εἰσπραξὶν τῆς Κυριακῆς — ὅχι μεγάλα
πράγματα βέβαια — καὶ ἀρκετὰ μουσικὰ
ὄργανα. Τὴν ἐξαφανικὴν αὐτὴν φυγὴν τὴν
ἠσθάνθη περισσότερο... ἡ ράχη μας!

«Πάντοτε ἐξ ἀρχῆς ἦτο κακὸς ὁ
"Ελ Ρόσος. Ἀλλ' ἀπ' ἐκείνην τὴν
ἡμέραν ἐγένεον ἀκόμη χειρότερος. Ἦτο
φύσει ἀνηρός καὶ ὅμως τώρα ἦτο ἀ-
ναγκασμένος νὰ ἐργάζεται πολὺ, νὰ τα-
κάμνῃ ὅλα μόνος του: καὶ τὴν ὀρχή-
στραν, καὶ τὸν λόγον, καὶ τὰ παιγνίδια
καὶ τὰ γυμνάσματα. Λάβε τώρα ὑπ' ὁ-
ψει σου, ὅτι εἰς τὸ θέατρον δὲν ἐπατοῦσε
τώρα ψυχὴ, καὶ φαντάσου πλέον πόσον
ἦτο εὐδιάθετος ὁ θεατρὸν μας!

«Ἄμα του ἐπέρασε κάπως ὁ θυμὸς
του, τοῦ ἦλθε μία ἄλλη ιδέα. Ἐγδάρε
τὴν δικέφαλην γίδα, ἐβαλάμωσε τὰ
κεφάλια της καὶ μου ἐφόρεσε τὸ παρά-
ξενον αὐτὸ δέρμα. Ἐπρόρριξε — ὥστε τὸ

κεφάλι μου νὰ ἔλθῃ ὀλίγον ὑψηλότερα
ἀπὸ τὰ ἄλλα δύο τὰ βαλσαμωμένα, καὶ
κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον μ' ἔκαμε γίδα
τρικέφαλην. Τὰς πρώτας ἡμέρας ποῦ ὁ
κόσμος ἐζήτοῦσε τὴν δικέφαλην γίδα,
ὁ "Ελ Ρόσος ἔλεγε ὅτι ἦτο ἄρρωστη.
Μίαν Κυριακὴν, ποῦ ἦτο ἀρκετὸς κό-
σμος, ὁ "Ελ Ρόσος ἀνήγγειλεν εἰς τὸν
λόγον του, ὅτι εὐτυχῶς ἡ δικέφαλη γί-
δα ἔγεινε καλά, ὅτι ἡ ἀσθενεία της ἦτο
πολὺ παράξενος, διότι τὴν ἔκαμε νὰ
βγάλῃ καὶ τρίτο κεφάλι, καὶ κατόπιν εἰς
τὴν παράστασιν, μ' ἐπαρουσίασεν ἀποκά-
τω ἀπὸ τὸ δέρμα τῆς πεθαμένης...

«Ἡ ἐπινόησις αὐτὴ τοῦ "Ελ Ρόσου
μοῦ ἔδιδε πολὺν ἀπόκτον, διότι ἐδιπλα-
σίαζε τὴν ἐργασίαν μου. Ἀφ' οὗ ἐτε-
λείονα τοὺς χοροὺς καὶ τὰ παιγνίδια
μου, ἔπρεπε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ παρασκή-
νια, νὰ μου φορέσουν τὸ δέρμα καὶ νὰ
παρουσιασθῶ πάλιν ὡς τρικέφαλη γίδα.
Ἡ εὐπιστία τοῦ κοινοῦ διεσκέδαζε πολὺ
τοὺς σκύλους.

«— Περίεργον πρᾶγμα! ἔλεγον.
Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ μὴ γνωρίσῃ κανεὶς
τὴν Ἀσπρούλαν ἐπειδὴ φορεῖ τὸ δέρμα
τῆς μακαρίτισσας! Ἄς τὸν ντύσουν ἕνα
ὅπως θέλουν, ἄς τὸν βάψουν, ἄς του
βάλουν περούκας, ἄς του κόψουν τὰ
μαλλιά, — ἡμεῖς οἱ σκύλοι εἶνε ἀδύνα-
τον νὰ πατηθῶμεν! Φαίνεται ὅτι οἱ ἄν-
θρωποι δὲν ἔχουν δυνατὴν ὁσφρησιν!

«— Κ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω τί τους χρη-
σιμεῖ τὸ λογικόν, προσέθετεν ὁ Πιστός,
ἀφ' οὗ δὲν ἀρκεῖ νὰ τους κάμῃ ἐξυπνοὺς
ὅσον εἶνε μερικὰ ζῶα!...»

[Ἐπεται συνέχεια]

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Βέρβας Βαδιέ.
ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΤΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

"Αραφ ἔχασε τὸν δρόμον του εἰς τὴν
ἐρημον, ὅπου περιεπλανήθη ἐπὶ πολλὰς
ἡμέρας, χωρὶς νὰ συναντήσῃ ψυχὴν.
Στερούμενος καταφυγίου, στερούμενος
τροφῆς, τάχιστα περιήλθεν εἰς ἀβλίαν
καὶ ἐλεεινὴν κατάστασιν. Δὲν ἐπερίμενε
πλέον ἄλλο τίποτε, εἰμὴ τὸν θάνατον,
ὅταν, εἰς τὸν δρόμον που ἐπήγγαινε, εἶ-
δεν ἕνα μικρὸν δερματίνον σάκκον ἐρ-
ριμμένον κατὰ γῆς.

Ἐσπευσε καὶ τὸν ἐσῆκωσε πλήρης
χαρᾶς, διότι ἠλπίζεν ὅτι θὰ εὑρίσκε μέσα
ἄρτον ἢ ἄλλην τινὰ τροφήν. Καὶ τὸν
ἠνοιξε...

— Ἀλλοίμονον! ἀνέκραξε τότε ἐν
ἀπελπισίᾳ, δὲν ἔχει μέσα τίποτε ἄλλο
ἀπὸ μαργαριτάρια!

Τόσον εἰρὼν εἶνε καμμίαν φορὰν ἡ
τύχη τῶν θνητῶν, ὅταν ὁ Θεὸς θέλῃ νὰ
τοὺς δείξῃ, ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς γῆς οὐ
δεμῖαν ἔχουν ἀξίαν!

(Μίμησις ἐκ τῶν τοῦ πέρου ποιητοῦ Σααδῆ).

ΔΙΑ ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑΝ
(Ἐπιστολὴ ἐνὸς φίλου μας.)

[Ὅπως ὅλοι οἱ καλοὶ φίλοι μας, ἐξεσπά-
θωσε καὶ ὁ Χάλασμος Κόσμον καὶ μας ἔ-
καμεν ὁ συνδρομητὰς. Ἐπιστρέφων δὲ
τὴν Ἀγγελίαν, τὴν συνόδουσε διὰ τῆς ἐ-
πομένης περιέργου καὶ λίαν ἀξιαγαπῶ-
στου ἐπιστολῆς:]

Προσφιλὴς μου Διάπλασις,

«Ἐκαμα τὸ χρέος μου, ὅσον ἠμπόρεσα. Δὲν
θέλω νὰ σου κρύψω ὅτι ἀρκετὰ ἐκοπίασα ἕως νὰ
εὔρω τοὺς ἐξ τούτους συνδρομητὰς. Ἐξ συνδρο-
μηταὶ! μικρὸν πρᾶγμα βεβαίως. Ἀλλὰ ἐὰν ἐνέ-
γραφον ὅλοι ἀπὸ τούτους; Φαντάζεσαι ὀλίγον τὴν
συνδρομητοπλημύραν;...

«Καὶ μου φαίνεται, προσφιλὴς μου, ὅτι δὲν
ὑπάρχει πλημύρα, ἡ ὁποία νὰ τρέφῃ, νὰ γονι-
μοποιῇ καὶ νὰ ζωονήθῃ περισσότερο! Αὐτὸ θὰ
ἦτο διὰ τὸ φύλλον σου, ὅτι αἱ πλημύραι τοῦ
Νεῖλου διὰ τὸ ἔδαφος τῆς Αἰγύπτου. Ὅποιος τις
πλοῦτος παραγωγῆς, τότε! Ὅποιος τις εὐδοκί-
μης, καὶ βελτίωσης καὶ πρόδοος!... Ἀχ!
ἀχ! Διὰτὶ νὰ μὴ τὸ ἐνοοῦν ὅλοι οἱ συνδρομη-
ταὶ σου, ἀλλὰ μόνον μερικοί;...

«Εἰς τὴν Ἀγγλίαν δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιον.
Οἱ Ἀγγλόπαιδες ἐργάζονται ὅλοι ὑπὲρ τῆς δια-
δόσεως καὶ τῆς ἀναπτύξεως τῶν ἀγαπητῶν πε-
ριοδικῶν των....

«Σοῦ εἶπα καὶ ἄλλοτε, ἀγαπητὴ μου, ὅτι
μανθάνω ἀγγλικά. Ὁ πατήρ μου μ' ἐνέγραψεν
ἀπὸ πέρσαι συνδρομητὴν εἰς ἕν Ἀγγλικὸν περιο-
δικόν, ὀνομαζόμενον Little Folks (δη-
λαδή: ὁ Μικρόκοσμος). Τί εὐμορρον ποῦ εἶνε!
Χαρτί, τύπος, εἰκόνες, ὅλα θαυμάσια, πολυτε-
λέστατα, πλουσιώτατα. Χαίρεται μόνον νὰ το
βλέπῃς! ὅχι νὰ το διαβάξῃς. Φαντάσου ὅτι ἔχει
καὶ χρωματιστὰς εἰκόνας! Ἀλλὰ πῶς νὰ μὴν
εἶνε τοιοῦτον, ἀφ' οὗ ἔχῃ ἄνω τῶν 800,000
συνδρομητῶν!

«Ἀπορρὸς μάλιστα διατὶ νὰ μὴν εἶνε καλλιτε-
ρον! Ἐχει διακοσίας ἢ τριακοσίας ἴσως
φωτὸς περισσότερους συνδρομητὰς, ἀφ' ὧν ἔ-
χει ἡ «Διάπλασις». Καὶ ὅμως δὲν εἶνε τριακό-
σιες οὔτε διακοσίες φορὲς καλλίτερον ἀπὸ τὴν
«Διάπλασιν»... ὅχι.

«Ἀλλ' ἄς ἀφήσωμεν αὐτὰς τὰς συγκρίσεις,
ἂν καὶ σε τιμῶν πολὺ, ἀγαπητὴ μου... Ἄς
ἔλθωμεν πάλιν εἰς τοὺς συνδρομητὰς τοῦ «Little
Folks». Ποῖος τοὺς ἔκαμε τούτους; Δὲν θὰ το
φαντάζεσαι! Οἱ ἴδιοι συνδρομηταὶ διὰ ἐξοπαθῶ-
ματος!... ἀλλὰ ἐξοπαθώματος... ἀγγλικῶν....

«Καὶ ἄκουσε πῶς: Ἐχουν ἰδρύσῃ ἕνα Σχό-
λογον, καθὼς εἶδα, τοῦ ὁποίου σκοπὸς εἶνε μόν-
ον καὶ μόνον ἡ διὰδοσις τοῦ «Little Folks». Πᾶς
ἐγγραφόμενος συνδρομητὴς, γίνεται αὐτοδι-
καίως μέλος τοῦ συλλόγου τούτου, καὶ εἰς τὸ ἐ-
ξῆς τὸ καθήκον του εἶνε νὰ κάμῃ καὶ ἄλλους
συνδρομητὰς, νὰ ἐργάζεται ὅσον δύναται ὑπὲρ τῆς
διαδόσεως τοῦ περιοδικοῦ του! Καὶ τὸ ἀποτέ-
λεσμά μέχρι σήμερον ποῖον; 800,000 συνδρο-
μητῶν!

«Καὶ διατὶ ὅλα αὐτὰ; Διότι οἱ Ἀγγλόπαιδες
ἔχουν τὴν φιλοδοξίαν νὰ διατrophῶν τὸ καλλιτε-
ρον περιοδικὸν τοῦ κόσμου. Καὶ ἄνευ τοῦ συλ-
λόγου τούτου, ὁ ὁποῖος ἰδρύθη τῇ πρωτοβουλίᾳ
ἐνὸς συνδρομητοῦ, ἐν Ἀγγλικὸν περιοδικὸν θὰ
ἤδυνάτο νὰ ἔχῃ πολλὰς ἑκατοντάδας χιλιάδων
συνδρομητῶν! διότι ἡ Ἀγγλία εἶνε μέγα καὶ
πλούσιον ἔθνος, καὶ ἡ ἀγγλικὴ γλῶσσα ὁμιλεῖ-
ται ἀπὸ 350,000,000 ἀνθρώπων. Καὶ ὅμως οἱ
Ἀγγλόπαιδες κάμνουν Συλλόγους, διὰ νὰ διαδι-
δουν τὰ περιοδικὰ των!...

«Ποῦ εἰμὴναμεν τώρα ἡμεῖς, οἱ πτωχοὶ καὶ
τόσον ὀλίγοι; Ἄν τοὶ κάμνουν οἱ Ἀγγλόπαιδες,
πόσον πρέπει νὰ το κάμνουμεν ἡμεῖς; Διατὶ νὰ
μὴ ἔχωμεν τὴν φιλοδοξίαν νὰ διατrophῶμεν περιο-
δικόν, ὅσῳ τὸ δυνατόν καλλίτερον, πλουσιώτε-
ρον, πολυτελέστερον, καὶ χάριν ἡμῶν τῶν ἰδίων

καὶ χάριν τῆς ἐθνικῆς μας φιλοτιμίας;
«Εἰπέ το, Διάπλασις μου, εἰπέ το εἰς τοὺς
φίλους μας. Καμμίαν φορὰν δημοσιεύεις τὰ ἀ-
τυχῇ μου λογοπαίγνια, διὰ νὰ τους κάμῃς νὰ
γελάσουν. Σήμερον κάμε τους νὰ σοβαρευθοῦν
ὀλίγον καὶ νὰ σκεφθοῦν. Ἀπὸ αὐτοῦ ἐξαρτᾶται
τὸ πᾶν, ἀρκεῖ νὰ θέλουν. Καὶ διὰ νὰ το αἰσθαν-
θοῦν περισσότερο, δι' αὐτὸ δὲν ἔκαμα σήμε-
ρον οὔτε ἐν λογοπαίγνιον, ἀλλὰ μόνον ἐξ συν-
δρομητῆς!

12 Ἰουλίου 1897.

«Σὲ ἀσπάζομαι

Ὁ πιστὸς καὶ ἀρωσιωμένος σου
ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ».

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Χαρυγὴ κλαίει. Ἡ θεὰ της τὴν βλέπει
καὶ τὴν ἐρωτᾷ:
— Διατὶ κλαῖς, παιδί μου;
Καὶ ἡ Χαρυγὴ μὲ μεγάλον παράπονον:
— Μοῦ εἶπεν ἡ μαμμὰ, θεῖσα, ὅτι εἶμαι
ἄρρωστη!...

Εστῆλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Σημείας

Διάλογος μεταξὺ δύο συνδρομητῶν τῆς «Δια-
πλάσεως».

— Ἀχ! δὲν ἤξεύρεις πῶς ἀνυπομονῶ νὰ
μᾶθω τὸ τέλος τοῦ Ἀκολούθου τοῦ Μεγάλου Να-
πολέοντος!

— Ξεῦρες! τότε τί νὰ κάμῃς; Νὰ πᾶς ἀμέ-
σως νὰγοράσῃς ὅλα τὰ φυλλάδια... ποῦ θὰ
ἐκδοθοῦν!

Εστῆλη ὑπὸ τοῦ Τεῖν-Τεῖν

— Λοιπὸν, Γιαννάκη, πῶς σου φαίνεται ὁ
νέος σου διδάσκαλος;

— Ἀμαθέστατος, μητέρα! Φαντασθῆτε ὅτι
σήμερον ἐρωτοῦσε ἐμὲ νὰ του εἰπῶ ποῖος ἀνε-
κάλυψε τὴν Ἀμερικὴν!

Εστῆλη ὑπὸ τῆς Ἀγρίας Ἀμερικανίδος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΛΑΒΑ ἥδη τὰς εἰκό-
νας τῶν βραβευσθεισῶν
μαθητῶν καὶ ἀγα-
πητῶν μου φίλων
«Μαρίας Παυλάκη,
Χριστίνης Δεσφίλλας
καὶ Βασίλειχης Στα-
μάτης» τὰς ἔστειλα δὲ
εἰς τὴν Γερμανίαν διὰ
νὰ φωτοτυπογραφη-
θοῦν, καὶ μετὰ τὰς εἰ-
κόνας τῆς Μελλουσῆς Καλλιτέχνιδος καὶ τῆς
Ἑλληνικῆς Σημείας. Ὁλόκληρος Πίνακοθή-
κη, καθὼς βλέπετε, διακεκριμένων δεσποινίδων!
«Πρὸς τὸ Κῆμα τῆς Σαλαμίνος» — μοῦ γρά-
φει ἡ Καρδερίνα — δὲν ἤξεύρω πῶς νὰ ἐκφρά-
σω τὴν χαρὰν καὶ εὐγνωμοσύνην μου, διότι εἶχε
τὴν καλωσύνην νὰ βραβεύσῃ τὸ τετρακίδιον μου.
Τὸν «Πυρεσιπόλην» εἶχ' ἀναγνώσῃ ἄλλ' αὐτὸ
δὲν με ἠμπόδισε νὰ τὸν ἀναγνώσκω καὶ πάλιν,
τώρα δὲ κατέχει τὴν καλλιτέραν θέσιν εἰς τὴν
βιβλιοθήκην μου.»

Πολὺ περίεργα πράγματα μοῦ γράφει ἡ Αἰμι-
λία Εἰμαρμένη. «Ἐγνώρισα — λέγει — τὸν κ.
Φαίδωνα εἰς τὸ Ράλλειον, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο με-
ταξὺ τῶν δημοσιογράφων, πιστεύω δὲ νὰ μ' ἐ-
γνώρισε καὶ ἐκεῖνος» — θὰ τὸν ἐρωτήσω καὶ θὰ
σοῦ πῶ. «Ἐγὼ — ἐξακολουθεῖ — ἄμα ἰδῶ
εἰς τὸν περίπατον κανένα ἡ καμμίαν, ἀμέσως
ἐννοῶ ἂν εἶνε συνδρομητὴς σου καὶ ποῖος εἶνε.
Λέγω δὲ πρὸς τὸν ἀδελφόν μου: νὰ ὁ Ἀδὸν Κε-
χρῆς! νὰ τὸ «Ἐστὶ μ' ἀρεσέι! καὶ. Προχθὲς

π. χ. εἶδα ἕνα ναυτοπαῖδα ἀνερχόμενον τὴν ὁδὸν
Κηφισίας: ἂν εὔρητε ποῖος ἦτο; ὁ Οἰδίπους
Τύραννος! Μὰ θὰ μὴν ἦτο πῶς τὸν ἀνεγνώ-
ρισα; Ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι, ἡ πλησίστιος νὰ εἶμαι
μικρὰ μάγισσα! Περιέργα πράγματα, ἀλήθεια;
Βλέπετε ὅτι ὑπάρχει καὶ ἄλλος ἐχθρὸς τῆς μυστι-
κότητος τῶν ψευδωνύμων: ἡ μαντικὴ δύναμις.

Ἐποθέτω δὲ θὰ μοῦ γράφῃς πολὺ ὥραία
πράγματα. Μέλλουσα Καλλιτέχνις, ὅπως
πάντοτε. Ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν ἔτρεχε τόσον
πολὺ τὸ χεράκι σου, ὥστε ὀλόκληρον λέξεις κα-
τήνησαν ἐν ἐπιμήκεις ζιγ-ζαγ. Ποῦ νὰ διαβά-
σω; Τὸ μόνον ποῦ ἐνόησα μετὰ κόπου, εἶνε ὅτι
ἐχάρης πολὺ διὰ τὴν βράδευσιν τῶν φίλων μου
καὶ δι'... μετροφρονεῖς πολὺ.

Ἀκούς ἐκεῖ, Τεῖ-Τεῖ-Μπούμ-Μπούμ! Καὶ
ἀμφέβαλλες, ὅτι θὰ πετάξῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν μου,
μανθάνουσα τὸν λίαν καλὸν βαθμόν σου;...
Ἐλαβα καὶ τὸ ἄλλο σου γράμμα ἀπὸ τὴν ἐξο-
χὴν. Πρόσεχε, ὅταν φυσᾷ νὰ μὴ βγαίνῃς εἰς τὸ
μπαλκόνι καὶ νάκους εἰς ὅλα τὴν μητέρα σου.
Λυποῦμαι πολὺ, Ἀρχαῖκε Δρομεῦ, ἀλλὰ τε-
τράδια δὲν ὑπαινιγμούς καὶ με ἀποσπαστικὰ, τὰ
ὁποῖα δὲν ἐννοῶ, ὥστε νὰ εἶμαι βεβαία ὅτι εἶνε
ἐντελὲς ἄκακα καὶ ἀθῶα, δὲν διαβιβάζω. Ἐως
ὅτου λοιπὸν μοῦ γράψῃς ὅτι εὐχαρίστως συμ-
μορφοῦσαι καὶ με αὐτὸν τὸν ὅρον, ἀναβάλλω τὴν
δημοσιεύσιν νέων προτάσεών σου. Ὅθω τὴν γίνεται
δι' ὅλους — ἄνευ ἐξαιρέσεως.

Θαυμάσια ἡ ἐπιστολὴ σου, με τὴν ἐκτενῆ
περιγραφήν τῆς ἀπονομῆς τοῦ Ράλλειου, ἀγαπη-
τόν μου «Ἐστὶ μ' ἀρεσέι». Ἄν εἶχον τόπον θὰ
ἐδημοσίεον πολλὰ ἀποσπάσματα. Βλέπεις ὅτι
σοῦ δικαιοδοτοῦμαι, ἀντὶ νὰ σου ἀπαντῶ ἀπλῶς:
ἔτσι μάρεσαι!

Βεβαίως, Πουίητρα Σαπφώ, ὅχι μόνον δὲν
εἶνε καλὸν νὰ μὴ ἀναγέλῃ τις μόνος τὴν ἐπι-
τυχίαν του καὶ νὰ με καθιστᾷ κοινωνὸν τῆς χα-
ρᾶς του, ἀλλὰ καὶ ἀπαραίτητον, ἂν μαγαπᾷ. Θὰ
μοῦ τὸ εἶπῃ ἀκριβῶς, ὅπως σπεύδει νὰ το εἰπῇ
πρὸς τὴν μητέρα του. Δὲν συμφωνεῖς;
Εὐχαρίστως δέχομαι τὸν φίλον μας, ἀγαπητὴ
Κουταλιανέ. Ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μοῦ γράψῃ
ὁ ἴδιος. Διορθώσεις εἰς τὰς ἀπαξ σταλείσας λύ-
σεις, δὲν δέχομαι!

Ἐχάρην, Κεφαλῆνιακὴ Ἀδρα, ποῦ τὸ σπί-
τι σας ἦτο εἰς ὑψηλὸν μέρος καὶ δὲν ἐπάθατε
τίποτε ἀπὸ τὴν πλημύραν. Ἐστειλα, ποῦ λές,
τὸ πουλάκι μου καὶ τὰ εἶδε ὅλα. Ὡ, τί φοβερὰ
πράγματα ποῦ μου λέγει! Εἶδε πνιγμένους ἀν-
θρώπους καὶ ζῶα, βάρκες μέσα εἰς τὴν πόλιν,
ἀνθρώπους ἐπάνω εἰς τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν,
ζητοῦντας βοήθειαν. Ἐν ὀλόκληρον χωρίον κατε-
ποντίσθη καὶ σχεδὸν τὸ ἦμισυ Γαλιᾶς... Τὰ
ἴδια δὲν ἐπάθαμεν καὶ ἐδῶ τὸ περασμένον φθι-
νὸπωρον;

Μόσσα Κλειώ, διὰ νὰλλάξῃς ψευδώνυμον ἀ-
παξ διὰ παντός, πρέπει νὰ μοῦ στείλῃς μίαν
δραχμὴν. Δὲν εἶδες τὸν κανονισμόν;

Ἡ ἐπιστολὴ σου, Ποιμενικὴ Φλογέρα, εἶχε
τὴν δρόσον τῆς ἐξοχῆς σου, καὶ τὸ ἄρωμα τῶν
πεύκων σου. Νὰ σε πῶ: μήπως εἶνε ἰδικὴ σου
καὶ ἡ ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν εὔρεν ὁ κ. Φαίδων
εἰς τὸν δρόμον; Ἐγραψες ἐδῶ εἰς χαμμίαν σου
ἐξαδελφὴν; — Σ' ἐρωτῶ, διότι δὲν εἶδα τὴν ἐπι-
στολήν, διὰ νὰ κρίνω ἐκ τοῦ χαρακτῆρος ἡ διὰ
νὰ μᾶθω ἐκ τῆς υπογραφῆς.

«Μετὰ πλείστης εὐχαριστήσεως» θὰ σε ἀνα-
γνώσκω καὶ ἐγὼ καὶ θὰ σου ἀπαντῶ, ἀγαπητόν
μου Ἰὸρ τῆς Κηφισίδος. Αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον
σοῦ ἐτέλεξα.

Νεῖρε Βάσσε, πρώτος-πρώτος μοῦ ἔστειλες
τὴν λύσιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 334 λεγόμενου. Ἀλλ' ἡ
προτεραιότης δὲν ἔχει σημασίαν. Εἰς τοὺς
διαγωνισμούς τῶν λύσεων βραβεύεται ὁποῖος
στείλῃ τὰς περισσότερας. — Κατόπι μοῦ ἔστειλε
τὴν ἰδίαν λύσιν καὶ κάποιος ἄλλος ὑπὸ τὸ ψευ-
δώνυμον Ρυδίοχος. Ποῖος; μα πόσον νὰ εἶνε
ἀρά γε; διότι δὲν εἶχε τὸν ὀνόμα. Ξεῦρες νὰ
μοῦ εἰπῇς;

Ἀγαπητὴ μου Ἑλληνικὴ Ἀναγκώστου, καὶ

τὰ ψευδώνυμα ποῦ μοῦ προτείνεις τὰ ἔχουν ἄλ-
λαι. Πρέπει νὰ ἐκλέξῃς νέας.

Πρῶην Φύλαρε Φιτακέ, ἐλησμόνησες λοι-
πὸν ὅτι σ' ἐτέλεθον ὡς δεσποινίδα;... — Τὸ τυ-
πογραφικὸν λάθος περὶ τοῦ ὁποῖου λέγεις, πι-
στεύω ὅτι θὰ το ἐνοήσουν ὅλοι.

Ὡ, πῶς ἐλυπήθην, Σέλευκε Κεραυνέ, διὰ
τὸν θάνατον τῆς προσφιλοῦς μητρὸς σου, διὰ τ

Μικρά Μυστικά ἐπιθυμοῦν νάντα-
λάξουν : Ἡ Ἐντέρπη μετ' ἡν Ἀγκυρὰν τῆς
Ἑλλάδος — ὁ Λέων τῆς Νεμέας μετ' ὃν ἔστι
μαρῆσαι καὶ μετ' ἡν Βωβίλιδα — ὁ Ὀλύμπιος
Ζεὺς μετ' ὃν βραβεύεται : Ἀντάρ Φραγκί-
σκου, Μαρίας Παυλάκη, Χριστίναν Δεσφύ-
λα καὶ Εὐφροσύνην Μισυρλή — ἡ Αἰμυλία Εὐ-
μαρμένη μετ' ὃν ἔστι μαρῆσαι, Ἀλκωνίδα
Ἡμέραν, Τουρτομπιδάρ, Δὸν Κιχότην, Ἀ-
γρίαν Ἀμερικανίδα καὶ Μαρίας Παυλάκη —
ὁ Μῦλος Πατρὸν μετ' ὃν Ἀχαϊκὸν Δρομέα,
Ἀνθιμῆν Ἀμυδαλιὰν καὶ Ταχυδρόμον
Περιστεράν — ὁ Πεζοναύτης μετ' ὃν Χαλα-
σμὸν Κοσμον, Ναυτοπούλαν, Ἀρχιζιζάνιον
καὶ Κολοσσὸν τῆς Ρόδου — ὁ Μολόδος μετ' ὃν
Ἀντιοχίδην — ὁ Τζι-Τζι-Μποῦ — Μποῦ
μετ' ἡν Ἀπτερον Νίκην (τὴν ὅποιαν γνωρίζει)
Ταπεινὸν Ἰον, Λέοντα τῆς Νεμέας, Κόντε
Ραπανάκην, Φερεντυχον Χρυσάλλιδα καὶ
Μικρὴν Μάγισσαν — ὃ ἔστι μαρῆσαι μετ' ὃν
Ἡρώα Γαριβάλδην, Ναυτοπούλαν καὶ Κόντε
Ραπανάκην — ὁ Κονταλινὸς μετ' ὃν Περι-
καλλίη Βόσπορον καὶ τὸν Λέοντα τῆς Νεμέας —
ἡ Παπαρούνα τῆς Περτέλης μετ' ἡν Πρω-
τομαριὰν — ἡ Ἀστροφεγγιά (ἡ ὅποια θέλει
νὰ κάμῃ ἕνα μέγαλον λευκίμα, ἀπὸ 50 τετρά-
δια !) μετ' ὃν Θέλλουσαν, Δέαν, Καρδερίαν,
Τσίρ-Τσίρ, Εὐαίσθητον Καρδίαν, Ἀγριο-
τριανταφυλλίαν, Μαγευμένην Ἀκρογια-
λιάν, Ωκυπόδα Ἀχιλλέα, Φωτοβόλον Τό-
ξον καὶ Τρεχαγυρενοπούλον — ἡ Διχμάλωτος
Χελιδὼν μετ' ἡν Περιπαθὴ Μελωδιαν, Καλ-
λιτέχνιδα Διαβολοκίαν, Ἀρχιζιζάνιον, Που-
μενικὴν Φλογέραν καὶ Ἀγρίαν Ἀμερικανί-
δα — καὶ ὁ Λόδος Βύρων μετ' ὃν Φιλόσοφον
Ἀναξαγόραν.

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι. — Ἡ Χρυ-
σὴ Ἀκτίς παραπονεῖται ὅτι ἡ Ποιμενικὴ Φλο-
γέρα μετ' ὃς νέας τῆς φίλας λησμονεῖ τὰς πα-
λαιάς (ἀλλὰ ἐγὼ δὲν το πιστεύω !) — ἡ Ἐντέρπη
ἀσπάζεται τὴν Τσουγγραν καὶ τὴν Φιλερρον
Χελιδόνα ὁ Τσίρ-Τσίρ τὴν πρώην Ὀραίαν
Δορκάδα (τὴν ὅποιαν ἐνόησε διὰ τοῦ ἀ-
δελφοῦ τῆς), ὁ Λέων τῆς Νεμέας τὸ Ἀρχι-
ζιζάνιον (λέγει δὲ ὅτι γνωρίζει τὸν ὄνομα τῆς) ἡ
Φερεντυχὸς Χρυσάλλης τὴν Ναυτοπούλαν —
ἡ Ἐντερπὶς ὀργιστὴ ἀσπάζεται καὶ συγχαίρει τὴν
Χριστίναν Δεσφύλα, τὴν ὅποιαν ἐγνώρισεν ἄλ-
λοτε εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ἦσαν φίλοι πολὺ γνω-
ρίζει ποία εἶνε ; τὴν ἐνθυμεῖται ; διότι ἐκείνη
τὴν ἐνθυμεῖται πάντοτε, ἐπιθυμεῖ δὲ νὰ μάθῃ
τὸ ψευδώνυμόν τῆς, ὅτε καὶ θὰ τῇ εἴπῃ τὸ ὄνομα
τῆς — ἡ Μέλλουσα Καλλιτέχνης ἀσπάζεται
τὴν Θέλλουσαν ἡ Ἀγκυρὰ τῆς Φιλίας τὴν
Λευκὴν Πεταλούδα (τὴν ὅποιαν παρακαλεῖ
νὰ τῇ γράψῃ δι' ἐμοῦ) τὸ ἔστι μαρῆσαι τὴν
Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα (ὅλ' χαρὴν πολὺ ὅταν
θὰ ἰδῇ τὴν εἰκόνα τῆς, διότι ἔχει νὰ ἴδῃ πολὺν
καιρὸν τὸ πρωτότυπον) ἡ Ἀστροφεγγιά τὸ Κῶ-
μα τῆς Σαλαμῖνος ἡ Ἀγριοτριανταφυλλί-
α ἀσπάζεται τὴν Ἀθῶαν Περιστεράν ἡ Διχ-
μάλωτος Χελιδὼν τὸ Ἀργεῖον Πράσσο ἡ
Νυμφαία τὸν Δελφίνα τοῦ Ἐξείνου — ἡ Ἑλ-
ληνικὴ Σημαία συγχαίρει τὰς ἐν Πάτραις βρα-
βεύσας. — Εἷχα ἀκόμη καὶ μερικάς ἄλλας πλη-
ροφίας καὶ προπάντων ἀσπασμούς, ἀλλὰ τὰς
παραλείπω ἕλκειν χρόνον. Ἐλπίζω ὅτι οἱ φίλοι
μου δὲν θὰ δυσχεραστῇσιν δι' αὐτό.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φίλιν στέλλει ἡ Διά-
πλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Ἰακχὸν Βάνα-
χον, Ὀραίαν Κερκυραν, Χρυσὴν Ἀκτίνα
(πρὸς τὴν φίλην τῆς ἔδωσα τὰ φυλλάδια καὶ διώρ-
θωσα τὴν ἐγγράφη, ὥστε τώρα λήγει τὴν 31 Δε-
κεμβρίου) Ἡσυχὸν Ἀερίαν (ἔστειλα τοὺς τό-
μους καὶ τὰ φυλλάδια) Μακεδονικὴν Καρδίαν,
Μικρὸν Μυρθιανόν (ὁ ὅποιος μοῦ ἔστειλε κατὰ
αἰνίγματα περὶ ἐμοῦ, καθὼς μικροῦλῃ, δὲν
ἤμπορεσε νὰ τὰ κάμῃ τραγουδιστὰ) Μικρὸν
Διάβολον, Σοφὸν Σολωμῶνα, Ἰπολαΐδα,

Τοξότιδα Ἀρτεμιν (τὴν ὅποιαν συλλυποῦμαι
διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀγαπῆτης τῆς γαϊάκας, κα-
θὼς καὶ τὸν φίλον μου Καραβόγατον) Μόζαρτ,
Ναυτίλον (τὴν ὅποιαν συντροφιὴν ποῦ ἔχει !)
Ἐκκατορ Ζώην (ὅσον συχνὰ καὶ ἂν μου γρά-
φῃ, δὲν θὰ τὴν βαρυνθῶ !) Ἀνδαλουσίαν (ἔ-
στειλα τὴν ἀποδείξειν εἰς τὸν κ. Κ. ἀλλὰ δὲν
εἶχε λάβῃ ἀκόμη ἐντολήν) Ταρία-Ταρέλα,
Ἀγκυρὰ τῆς Φιλίας (ἄφες αὐταῖς, οὐ γὰρ ὀ-
δασί τι λαλοῦσι !) Λευκὸ Μαρουσάκι (δὲν πει-
ράζει, ἀγαπῶν μου, ἀρκεῖ ἡ καλὴ σου διάθε-
σις) Ἐροσίχθονα Ποσειδῶνα (τὸν ὅποιον καὶ
συγχαίρω) Σόλων τὸν Νομοθέτην (συγχαρη-
τήρια. (Δύο ἔως τώρα ἔξ' ἐμὲ !)) Ἀδραν τοῦ
Φαλήρου, Δὸν Κιχότην, Ἀλέξανδρον Οἰκο-
μίδην (ἔστειλα καὶ ἄλλας ἀγγελίας) Δελφίνα
τοῦ Ἐξείνου (δὲν πειράζει τοῦ χρόνου τὰ λέ-
γει δυνατότερα !) Φιλέλληνα Μικρασιάτην,
Μέλινα Ἀετόν (τὴν ἔλαβε) Νύμφην τῆς
Ἀδύθου, Ἀρεμῶν (τὴν παραπέμπω εἰς τὸ
Ἡμερολ. τοῦ Φαίδωος) Κόντε Ραπανάκην,
Μαγευμένην Ἀκρογιαλιάν, Λευκὴν Πετα-
λούδα, Τρεχαγυρενοπούλον, Σκανδαλιάρην,
Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Χαραυγὴν καὶ τὰ δέλ-
φια τῶν, Μέγαν Ἀλέξανδρον, Ἐρυθρὸν Σταυ-
ρὸν (δύναται νὰ μου γράψουν καὶ αἱ ἄλλαι ἀ-
δελφαί του) Στέφανον Κότινον, Χρυσόγαρο
κτλ. κτλ.

ΟΙ ΕΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑ συνδρομηταὶ τῆς «Δια-
πλάσεως τῶν Παιδῶν» ἂν δὲν δύναται νὰ
στέλλουν τὴν συνδρομὴν των ἀπειθείας εἰς
τὸ Γραφεῖον μας, παρακαλοῦνται νὰ πληρώσωσιν
αὐτὴν πρὸς τοὺς ἐν Βουκουρεστίῳ τραπέζιτας κ.κ.
Ἀδελφούς Χαῖτα, εὐγενῶς ἀποδεχθέντας, κα-
τόπι παρακλήσεώς μας, νὰ μας παρέχωσι τὴν
εὐκολίαν ταύτην, ἀντιπροσωπεύοντες τὴν «Διά-
πλαιν» καθ' ὅλην τὴν Ρουμανίαν.

Οἱ καθυστεροῦντες παλαιότερων ἐτῶν συνδρο-
μὰς, ἐξ οἱσδήποτε πόλεως τῆς Ρουμανίας δύ-
ναται νὰ στείλωσι τὰ χρήματα ἐπίσης πρὸς
τοὺς κ. κ. Ἀδελφούς Χαῖτα, παρ' αὐτοῖς δὲ
ἐγγράφονται καὶ νέοι συνδρομηταὶ εἰς τὴν «Διά-
πλαιν» τῶν Παιδῶν.

ΤΟΜΟΙ

„ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ“

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 16 (οἱ ἐξῆς : 4,5,6,7,9,11,15,

16,17,18,19,20,21,22,23,24)

πρὸς δραχ. 1 ἑκάστος διὰ τοὺς ἐν

Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1.10 διὰ τὰς

Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυ-

σοῦν 1 διὰ τὸν Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 6 (οἱ ἐξῆς : 1,3,8,12,13,14)

πρὸς φρ. 2,50 ἑκάστος.

ΤΟΜΟΙ 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντλη-

θῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 3 : τῶν ἐτῶν 1894, 1895 καὶ 1896

ὡν ἑκάστος τιμᾶται : Ἀδελφ. φρ. 7.

— Χρυσόδετος φρ. 10.

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ ἀνὰ δύο εὐρίσκονται καὶ
οἱ τόμοι τῆς Α' περιόδου τῆς «Δια-
πλάσεως». Ἐπὶ τῆς σημειομένης δὲ
ἀνωτέρω τιμῆς αὐτῶν ὡς ἀδέων,
προστίθενται καὶ φρ. 3 διὰ τὰ δέσι-
μον ἑκάστης δυάδος τόμων.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ ἀλλόπλοιοι κατοι-
κίαν συνδρομηταὶ νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγ-
καίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλ-
λοντες καὶ 50 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν
δαπάνην τῆς τυπώσεως τῆς νέας ταίνιας.

ΤΟ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' ἐ-
υθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον
ἐκδοτὴν τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν,
εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτο-
νομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομε-
ρίων, συναλλαγματίων, ἐντὸς συστημένης ἐπιστο-
λῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ
Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι 19 Αυγούστου ἐ.ε.

365. Συλλαβόγριφος.

Ὁ Μωῦσῆς ὁ παλαιὸς τὴν ράβδον του κτυπᾷς,
νὰ ἀναβλύσῃ ἕκαμε πηγὴ ἐκ γῆς αὐχμώσης.
Σὺ, τρία μόνον γράμματα εἰς σύνδεσμον κολλήσας
πηγὴν ἀρχαίαν δύνασαι εὐθὺς νὰ ἀναδώσῃς.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀνθιμῆς Λυγαρίδας

364. Λεξιγρίφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε φίλη μας : μετὰ ἄλλο ἐρωτῶ
τὸ σύνολόν μου Βασιλεῦς : τὴν λύσιν σου ζητῶ.

Ἐστὴν ὑπὸ Σπυρ. Θεοδ. Μιχαλῆ Τσουδερίου

365. Στοιχειόγριφος.

Σβῦσε κα καὶ γράψε μὴ
καὶ θὰ μάθῃς ἡ τὴ στιγμή,
πῶς ἐν μέλῳ σου θάψω
κ' εἰς τὸν νοῦν σου θὰ πηδῇσω.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τρομάρου

366. Λεξιγρίφος.

Κλίνω τὸ σεντουκάκι μου
καὶ κρόσια ἀφίνω ἀπ' ἐξω.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μαγευμένης Ἀκρογιαλίας

367-371. Συνθεαῖς λέξεων.

Νὰ συναρμολογηθῇς καταλλήλως αἱ κάτωθι
εἰκοσι συλλαβαὶ ὥστε νὰ ἀποτελεσθῇς δι' αὐτῶν
πέντε κύρια ὀνόματα ἀνδρῶν.

Με-λα-νῆ-γα-ρι-θη-α-χα-μνω-τρι-γε-ρι-
δι-σσ-μη-ο-πι-ευ-δει-σο.

Ἐστὴν ὑπὸ Ἀδὰμ Κ. Θεοφυλάτου

372-376. Μαχικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς οἰουδήποτε γράμ-
ματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἄλλων δύο,
πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσων ἄλλας τύσας
λέξεις :

Ναῦς, ὄρος, κακός, ὄμιος, ὕμνος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Στεφάνου Κότινον

377. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ἐξῆς ζητουμένων
λέξεων, ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Ἡ-
πειρου :

1, Πόλις τῆς Θεσσαλίας. — 2, Χώρα τῆς Μ.
Ἀσίας. — 3, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. — 4, Ποταμὸς
τῆς Ευρώπης. — 5, Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας. — 6,
Ἐπαρχία τῆς Τουρκίας. — 7, Ἀρχαῖος Ἕλληνας
λυρικὸς ποιητής. — 8, Εὐρωπαϊκὸν Κράτος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Δό-λα-σέ-μι.

378. Λογοπαύγιον.

Ποῖος ἄνθρωπος εἶνε μισός ;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τσίρ-Τσίρ

379. Φωνηεντολίπον.

φλ-ς-μσν-κ-μς-ς-φλςν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φιλλήνου Μικρασιώτου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 14 Ἰουνίου 1897.

292. Ἀλκων (ἄλκη, ὄν). — **293.** Κύκνος,
κύκλος. — **294-295.** 4, Πειραιεύς, 2, Λα-
ρισσα. — **296-300.** Ἡ ἀντικατάστασις γίνε-
ται διὰ τῶν γραμμάτων θ, ρ, αἱ δὲ σχηματιζό-
μεναι λέξεις εἶνε βράχος, βάρος, ράβδος, βροχή,
βρύον.

301. ΑΡΓΟΣ. **302.** 1, Σαμάρας. 2,
ΑΣΚΟΣ. Κασάνδρα. 3, Παναμῆς.
ΣΑΠΙΣ 4, Ἀραράτ. 5, Ἀδανα.
ΑΠΛΗ **303.** Τίποτε δὲν τελειώνει
ΣΑΠΦΩ τὸσον καλὰ ὅσον ἤλπισέ
τις, οὐδὲ τὸσον κακὰ ὅσον ἐφοβήθη.